

❧ ❧ ՏԱՐՕՆԻ ՀԱՅՐԱՊԵՏԻՆ ❧ ❧

Զէկերուդ ներքեւ՝ փառքով անարատ՝
կը նիրհես Մամգուն դիւցազդ նըման.
Տարօնի արցունքն եղիր, ո՛վ Եփրատ.
Թող հեծեն իր մօտ դրօշներ սրբազան:

Լեռ աղամանդի, լոյսերն երկընթին
կազմեցին քու մէջ դիւթող ծիածան.
Ամէն երկրաշարժ իր ցնցումն ուժգին՝
Պարտուած տեսաւ հիմէդ անսասան:

Յորձանքներու հետ կը պարէր քու նաւ.
Փայլակներն առիր քեզ լուսապըսակ.
Վիհը վտանգին քու հաճոյքդ եղաւ.
Զոհերու կատարն ելար միայնակ:

Դուն Առաքելի մ'ուրուականն էիր,
Հըրաշքդ՝ անապատն յօրինել պարտէզ.
Կարաւ է փառքի անարժան երկիր.
Դուն եղար երկնից մոլորակ մ'անտես:

Շողացին սուրբը վերեւ զխառ.
Մըրրիկը մըռայլ պատեց հորիզոն.
Դուն հօտիդ վահան ու կենքիդ անփոյթ՝
կուռք քրիւր քեզի. Ազգ, Հըշմարտութիւն:

Մահամբող կըրկին իր դրախտ կը դառնայ՝
Հայրապետ մ'հայկանք, Սահակ քեմ Ներսէս.
Հառապայթին պէս որ իրկուն կ'ելլայ
իր զրգուած մարգէն՝ երկնից ասպարէս:

Հանճարդ թափանցող քեզ կը խոստանար
Տաճար ծովուն մէջ դարերու կեանքին.
Այլ դուն ուրացած անմահութիւնն ալ՝
երգունըցար. Զինուորն եմ ժողովուրդին:

Այր մ'Արարտի քեզի բոյն եղաւ.
Փետուրներդ էին իր հողմերով լի
Բիբերդ իր լոյսով. ամպի ամէն խաւ
Անգուխդ էր երկնից միջև Տարօնի:

Զերդ նաւ օդապար՝ խօսքըդ կը տանէր
Հոգիներն երկրի սահմանէն անդին.
Հէգին տըւիր ցոյց ամպին տակ աստղեր,
կրօնքի բալասանն արիւնող օրտին:

Դաշտին վրայ իշխող պըղընձէ պատկեր
Թող յաւէժացնէ դէմքըդ — ոյժ կամքիդ.
Վարդի հնւղ մ'անոր փաթթուած՝ քու սէր,
Ու լըճակ մ'հոգւոյդ մաքրութիւն վըճիտ:

Թրուան հայ երկիր մեր նախնեաց անմահ
Սըրտերը միայն. — Գործը տարիւր հոն.
Դափնեծառ շիրմին վեհ Մըխիթարայ,
Աւարտ իր շէնքին, ոսկեպսակ զխառն:

Կպրոցք ու տաճարք հայրենի հողէն
Վերածնանն մոգի գաւազանիդ տակ.
Դերբուկներու վրայ հովիւ՝ տխրօրէն՝
կարգաց ու նուագեց անոնց յիշատակք:

Ըզգացիր ամբողջ խորհուրդ, սըրբութիւն,
Գեղը պաշտեցիր մեր հայրենիքին.
Վըրանիդ ներքև վըհուկ մըտածում՝
Շուրջըդ կը ժողվէր քաջերու հոգին:

Դիւցազ մ'էիր դուն. զոհըդ անձդ եղաւ.
Բանակք յաղթութիւնդ պիտ՝ չըփողերգեն,
Բայց պիտ՝ թափառին օրհնէնքներ ամբաւ.
Շըրթուկներուն վրայ այրեաց համօրէն:

Անհայր մանուկներ կըրկին որբացած
կու տան քեզ արցունք՝ ցօղ առաւօտեան.
Խորխտ էիր մեծին, քընքոյշ՝ թըլուառաց,
Դատաւոր եւ Հայր՝ երկընթի նըման:

Քաղցի մատնած քեզ՝ յաճախ քու պարէն
Տարիւր բանտը մութ կամ յարկ մ'աղքատին.
Հայրապետ մ'եղար՝ Ներսիս առնէ՝
կամարներուն տակ գետնադամբանին:

Գութով ըզգեցար հոգին թըլուառաց,
Սիրտըդ կը սպառէր մաքրելի կեանքով.
Մէկ լուսնի ներքեւ մերթ տարի մ'ապրած՝
Անանդ մէջ տեսար ձըմեռը քու քով:

Աւերակ սըրտեր, աւերակ տաճարք
Ըսփոփշ երազն՝ անցեալըդ կ'երգեն.
Կը թողու չքնաղ Գարուն մեր շախարհք.
Կ'իջնէ հրաժեշտի ողջոյն մ'Արեգէն:

Կը մեկնիս. և ալ հեռուէն զանգակներ
Պիտի չողջունեն դարձըդ՝ միաձայն.
Մուրատի ափին խռնած հեծեալներ՝
Պիտի չորոտան երգը բերկրութեան:

Հանգի՛ր. թըլուառներն որոնց հայրն եղար
Եւ նախնիք որոնց էիր վեհ ժառանգ՝
Մահդ յաղթանակի կը փոխեն պայծառ,
Շուրջըդ հաւաքուած անտէս մահաբաձանք:

Երբ լեռնէն իջնեն հողմերն ու ջրվէժ
Լըսէ՛ անոնց մէջ հողոյս հեկեկանք.
Երկնից հետ մըրցող՝ հայ սփրտն ալ յաւէժ
Պիտի ձօնէ քեզ անմահութեան կեանք:

Հ. Կ. Տ. ՍԱՀԱԿԵԱՆ

